

[Socialministeren]

sen til at stille bistandslovens almene ydelser til rådighed påhviler som udgangspunkt allerede kommunernes sociale udvalg, og det er derfor ikke nødvendigt at give særlige regler herom.

De specielle forpligtelser, som staten nu har, er udtrykkeligt beskrevet i de ændringsforslag til bistandsloven, hvor amtskommunens forpligtelse til at opfylde dem i fornødent omfang er indpasset i afsnittene om de enkelte hjælpeformer. Eksempelvis skal jeg blot nævne, at amtskommunens socialcenter skal stille sagkyndig bistand til rådighed for den kommunale rådgivning eller i særlige tilfælde selv påtage sig rådgivningsopgaver for de klienter, der ikke opholder sig på institution.

Det påhviler endvidere amtskommunen at sørge for videreførelsen af særfor sorgens specialinstitutioner og det i denne forbindelse nødvendige antal institutionspladser til varetagelse af de aktiviteter i form af f.eks. behandling, oplæring og beskæftigelse, som er iværksat her. Dette gælder specialdaginstitutioner, revalideringsinstitutioner, beskyttede værksteder, daghjem og dagcentre samt boinstitutioner for personer med vidtgående fysiske eller psykiske handicap. Amtskommunens rolle bliver på dette område som på andre områder, hvor ydelsen til den enkelte har karakter af »specialbistand«, at udspænde et »sikkerhedsnet«, således at de behov kan opfyldes, som ikke automatisk opfanges af de mere almene tilbud, fordi disse ikke kan dække den enkeltes individuelle behov.

Jeg har i de foregående bemærkninger ønsket at tydeliggøre, at hovedsigtet med særfor sorgens udlægning er en ændring af de administrative rammer, som under en håndfast afgrænset statslig særfor sorg hidtil har isoleret de grupper af handicappede, hvis handicap har kunnet rubriceres som åndssvage, blinde, døve, vanføre osv., uden at det går ud over kvaliteten af bistanden til den enkelte. Heri ligger imidlertid også, at der med hele det lovkompleks, som danner grundlag for særfor sorgens udlægning, er tale om en rent administrativ reform, og at der derfor heller ikke i udlægningen ligger noget løfte om automatiske forbedringer af ydelsernes indhold eller standarden, fordi andre myndigheder overtager ansvaret. Men i og med, at man med udlægningen skaber bedre forudsætninger for en koordineret ind-

sats, skabes der selvfølgelig også forudsætninger for en bedre udnyttelse af ressourcerne til gavn for den enkelte bruger.

Jeg finder det imidlertid også meget væsentligt at understrege, at denne administrative omlægning fra en egentlig »enhedsfor sorg«, som særfor sorgen er, til en ordning, hvor der både påhviler kommuner og amtskommuner opgaver, og hvor forskellige forvaltningsgrene skal inddrages i opgaverne, stiller store krav til det samarbejde, der skal tilrettelægges, for at udlægningen kommer til at virke efter sin hensigt. Det stiller krav til udformningen af de administrative retningslinier, og det stiller krav til det forberedende arbejde, der skal i gang i såvel kommuner som amtskommuner.

Jeg tillægger det i denne forbindelse afgørende betydning, at det ved nedsættelsen af det centrale og de regionale gennemførelsesudvalg er lykkedes at etablere nogle organer med en så bred sammensætning, at de omfattende arbejdsopgaver, der påhviler disse udvalg, kan blive løst på den bedst mulige måde. Over for de lokale gennemførelsesudvalg er der således lagt betydelig vægt på, at såvel handicaporganisationerne som særfor sorgens personale inddrages i arbejdet. Et sådant samarbejde med bistand bl. a. fra handicaporganisationerne er jeg også overbevist om vil danne et godt grundlag, når der skal tages stilling til oprettelse af rådgivende forbrugerorganer på amtskommunalt plan – en af de ting, som ændringsforslaget til den sociale styrelseslov giver regler om.

Selv om særfor sorgen lægges ud til amtskommuner og kommuner, bliver der en række opgaver tilbage hos de centrale myndigheder. Til støtte for løsningen af disse opgaver foreslås der derfor i styrelseslovsforslaget nedsat et centralt handicapråd.

I denne forbindelse vil jeg endelig pege på, at de eksisterende særlige konsulentordninger for blinde, døve, tunghøre og vanføre foreslås opretholdt i statslig regie, og at der samtidig etableres en lignende konsulentordning for åndssvage. Når konsulentordningerne foreslås opretholdt i statslig regie, skyldes det ikke mindst ønsket om at bevare den nære kontakt til de enkelte handicaporganisationer, således at man fortsat vil kunne trække på deres store erfaring og viden.